

Името му беше Кольо Пенин, но малцина в града знаеха истинското му име. Всички го викаха Бързака.

От малък той остана сирак, без баща. Майка му, стрина Пена, работеше из града, за да изхрани чедото си. Тя водеше и Кольо да ѝ помага. Вода да ѝ донесе, когато переше, огъня да ѝ подклажда. До бакалина да припне за сапун, или друго нещо да купи. До роднини да затича, да повика някого, или да им занесе някоя новина. А често и на съседите услужваше.

Кольо изпълняваше бързо, бързо всичко, каквото му поръчваха. Той не се бавеше. Не се заиграваше с другите деца, нямаше време за това. Той дори нема време и на училище да ходи. А на бързо покрай другите деца, когато се връщаха вечер от училището, се научи да чете и пише.

Кольо бързаше винаги. Говореше бързо, работеше бързо, а когато ходеше тъй бързаше, че другите деца и като тичаха едвам вървяха с него. Той бързаше дори и като растеше и се удължи висок, тънък, слаб. От начало из града на смях му подвикваха:

— Ей, Бързак, много бързаш бе!

И днес тъй, утре тъй, до като свикнаха всички да му викат Бързака и забравиха истинското му име. А и той хареса новото си име и забърза още повече. Целият град свикна да го изпраща по работа. И от сутрин до вечер той тичаше, бързаше, работеше. Изпращаха го да занесе някое писмо до близко село. Бързака ще припне и ще го занесе по-бързо и от най-бърза телеграма. Пращаха го от една махала в друга с разни поръчки.

А когато някои занаятчий: обувчари, шивачи, кожухари, искаха да свикат събрание, Бързака завчас разнасяше поканите.

За сватби, за кръщенки, за гости — всички покани — все Бързака ги разнасяше. Той познаваше всички в града и него всички познаваха. Тогава нямаше телефони, Бързака беше градския телефон, и никога не оставаше без работа. Той беше весел момък, засмян, услужлив, та целият град го обичаше. За услугите му, свикнаха да му плащат, кой колкото обича, и той изкарваше хляба си, помагаше на майка си, па започна и да пести...

— Бели пари за черни дни, — думаше Бързака и се усмихваше.

Майка му искаше да го даде да изучи занаят, но разбра, че момчето вече не можеше да седне на едно място, да подвие крак и учи занаят.

— Па и какъв друг занаят ще изуча? — казваше син ѝ. — Имам си занаят, който никой го няма. Градът не може без мене!..